

MARGARET RYAN

Şaşı Kaptan'ın Laneti

MARGARET RYAN İskoçya'da doğdu. Glasgow Üniversitesi'ni bitirdikten sonra uzun yıllar ilkökul öğretmenliği yaptı. Halen İskoçya'nın doğu kıyısında bulunan St. Andrews kasabasında yaşıyor ve çocuklar için kitaplar yazıyor.

Weird Street. The Curse of Captain Cross-eyed

Metin © 2009 Margaret Ryan

Resimler © 2009 Kate Pankhurst

İletişim Yayınları 1704 • Çocuk Kitapları Dizisi 90

ISBN-13: 978-975-05-0998-8

© 2012 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2012, İstanbul

EDITÖR Bahar Siber

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Bahri Özcan

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloglu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MARGARET RYAN

Şaşı Kaptan'ın Laneti

Weird Street

The Curse of Captain Cross-eyed

RESİMLEYEN *Kate Pankhurst*

ÇEVİREN *Mercan Yurdakuler Uluengin*

*Angus ve Elspeth Nine'ye,
sevgiyle*

Sorun: Eski bisikletim. Artık bana küçük geliyor, ama babam bacağını kırdığı için çalışmıyor. O yüzden de yenisini alamıyoruz.

Parlak fikir: Bisiklet almak için para biriktirmek lazım. Mahalle bakkalı Bay Maini'ye gazete dağıtabilir miyim diye sor.

İkilem: Gazete dağıtılacak bir bölge var, ancak Tuhaf Sokak'ı da içine alıyor ve orada oturanlar biraz tuhaf.

Kahraman: Tabii ki ben. Jonny Smith. Korktuğum yok – alt tarafı gazete dağıtacağım. Hem Tuhaf Sokak sakinleri ne kadar tuhaf olabilir ki?

Birinci Bölüm

Yeni işimde ilk günümdü. Çok erken kalkmıştım. Ama annem, babam ve Ellie kadar değil. Ellie benim kız kardeşim. Kardeşlerin şirin olması gerekir, değil mi? Benimki değil. Ciyaklamıyorsa yemek yiyor. Hem de ne görürse. Kedimiz Noggin, Ellie kuyruğunu kemirdiğinden beri ondan uzak duruyor. Annem de Japon balığımız Jaws'u yüksek bir rafa kaldırdı. Ne olur ne olmaz.

Kahvaltı masasına oturduğumda, Ellie parmaklarını reçele daldırılmış, gözlerini de kızarmış ekmeğime dikmişti. Yapış yapış, tombul elini bana doğru uzattı...

“Bırak!” dedim, Brütüs’le konuşur gibi. Brütüs, bizim köpeğimiz. Ekmeğimi Ellie’nin arsız bakışlarından kurtarıp kapıya yöneldim.

“İyi şanslar, Jonny,” diye seslendi annem arkamdan.

“Okula geç kalma,” diye bağırdı, alçısının altını örgü şişiyle kaşımaya çalışan babam. Babamın işi zabıtalık. Çalışmamaktan nefret ediyor.

“Merak etme, geç kalmam,” dedim kapıdan çıkarken. “Bir daha geç kalırsam Bayan Dodds beni öldürür,” diye homurdandım kendi kendime.

Bayan Dodds’un bilmediği bahane yoktur ve de hiçbirini kabul etmez. Biliyorum, çünkü hepsini denedim. İnsana küçük dilini yutturan, öğretmenlere özgü bir bakış

vardır ya, işte Bayan Dodds da öyle bakar.
Bir de aklımın fikrimin futbolda olduğunu
zanneder.

Kulübeden bisikletimi kaptığım gibi
mahalle bakkalına yollandım.

Bay Maini tezgâhın arkasında, önünde
gazeteye dolu koca turuncu bir çantayla
bekliyordu.

